

hvilke beløb de to kommuner ville have været forpligtet til at udrede i henhold til den tidligere lovs bestemmelser.

Til brug for rettens arbejde er endvidere foretaget en undersøgelse af de 3 kommuners regnskaber for de samme to regnskabsår med det formål at få et overblik over kommunernes driftsindtægter og driftsudgifter pr. indbygger. Resultatet af denne undersøgelse er tilligemed resultatet af tilsvarende tidligere undersøgelser optaget nedenfor som bilag 2, og der skal vedrørende undersøgelsens gennemførelse henvises til de i den tidligere voldgiftsrets betænkning i bilag 1 optagne bemærkninger.

Under rettens behandling af sagen er det af repræsentanterne for Københavns kommune gjort gældende, at den udligning, der efter loven ydes Københavns kommune af Frederiksberg og Gentofte kommuner, selv efter lovændringen i 1951 ikke er tilstrækkelig. De pågældende har henstillet til rettens overvejelse, at der søges bødet på dette forhold ved, at der fra rettens side fremsættes forslag om gennemførelse af ændringer i den bestående udligningsordning. Man har i så henseende bl. a. peget på, at den ved loven af 1951 gennemførte regulering af spændvidden mellem udligningsordningens udgiftstal og skattetal bør ændres, således at spændvidden ikke reguleres i forhold til ændringerne i detailpristallet, men således at reguleringen foretages efter svingningerne i selve udgiftstallet. Endvidere bør beregningen af udgiftstallet ændres, således at kommunernes udgift til pensioner medregnes med et større beløb end det hidtil anvendte, der udgør 10 pct. af de pensionsgivende lønninger.

Repræsentanterne for Frederiksberg kommune har genoptaget det tidligere fra Frederiksberg kommunes side rejste spørgsmål om ændring af udligningsordningen, således at man går bort fra at foretage udligningsberegningen på den måde, at der først udlignes mellem København og Frederiksberg kommune og derefter mellem Gentofte kommune og det således udlignede København.

Fra Gentofte kommunens repræsentanters side er det navnlig anført, at man ved en sammenligning mellem skatteudskrivningen i Københavns og Gentofte kommuner må tage hensyn til den meget betydelige amts-

kommunale beskatning i Gentofte kommune.

Hvorvidt udligningsordningen — med de siden 1937 gennemførte ændringer — i dag giver de resultater, som man i sin tid tilstræbte, med de modifikationer, som den siden da stedfundne udvikling i de 3 kommuners økonomiske struktur og stilling motiverer, må efter formandsskabets opfattelse stille sig noget tvivlsomt. Formandsskabet har derfor anset det for nødvendigt at overveje spørgsmålet om, hvorvidt man nu bør foretage en tilbunds gående undersøgelse og eventuelt deraf følgende almindelig revision af hele udligningsordningen. Man har imidlertid fundet, at der kan anføres vægtige argumenter imod at foreslå regeringen på indeværende tidspunkt at fremsætte et lovforslag om en sådan gennemgribende revision. Dels mener man fra formandsskabets side, at erfaringerne med hensyn til virkningerne af de i 1951 gennemførte ændringer af loven endnu er meget begrænsede, således at der savnes et tilstrækkelig sikkert udgangspunkt for bedømmelsen såvel af udligningsordningens nuværende virkninger i sig selv som af dens virkninger sammenholdt med andre tænkelige udligningsordninger. Dels og navnlig har man heftet sig ved, at det er almindeligt kendt, at såvel spørgsmålet om en omfattende skattereform som spørgsmålet om en omlægning af byrdefordelingen mellem stat og kommuner og mellem de forskellige kommunegrupper indbyrdes stadig er aktuelt; man har ment, at da en hovedstadsudligningsordning givetvis må tilpasses efter de til enhver tid gældende almindelige bestemmelser på de nævnte 2 lovgivningsområder, taler praktiske hensyn for ikke at foreslå en reform af hovedstadsudligningen på et tidspunkt, hvor almindelige reformer på skattelovgivningens og udgiftsfordelingens områder må antages at være forestående.

Formandsskabet har under disse omstændigheder ikke anset tidspunktet for belejligt til at gå ind på spørgsmålet om en almindelig revision af hovedstadsudligningsordningen, men har anset det for rettest, at ordningen forlænges i princippet uforandret for regnskabsårene 1954—55 og 1955—56. Specielt har man ikke ment at burde foreslå en ændring af principperne for pristalsreguleringen, forinden virkningerne af den i 1951 gennemførte lovændring er nøjere